

Arrest

nr. 101 930 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Yezidi te zijn van Koerdische origine. U zou afkomstig zijn van het dorp Neseriye, district Telkef, provincie Mosul (Centraal-Irak). In mei 2010 zouden de ouders van (A.M.A.) (OV X en CG X), een Yezidi afkomstig uit uw dorp die sinds 2006 in België verblijft, er als vluchteling werd erkend en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft, bij u thuis

zijn langsgeweest met de vraag of u met hun zoon wilde huwen. Nadat u een tweetal keer met Ali via het internet contact zou hebben gehad, zou u zich akkoord hebben verklaard met een huwelijk. Op 4 mei 2010 zou u in Irak uw verloving hebben gevierd. Daar Ali niet naar Irak kon terugkeren zou hij een volmacht hebben bezorgd aan zijn broer Salam en zo zou u op 25 januari 2011 - de dag dat u 18 jaar werd - in Sheikhan officieel met Ali Mahmoud in de echt zijn verbonden. Uw echtgenoot zou vervolgens de procedure voor gezinshereniging in België hebben opgestart. U zou in mei 2011 naar Syrië zijn gereisd daar u zich, in het kader van de aanvraag voor gezinshereniging, voor een interview diende aan te melden bij de Belgische ambassade. Uw vader zou ermee akkoord gegaan zijn dat u alleen naar Syrië reisde en daar met uw echtgenoot verbleef om uw papieren in orde te brengen indien u hem beloofde geen seksuele betrekkingen te hebben met uw echtgenoot. Zolang jullie geen huwelijksfeest hadden gegeven waarbij het voor de Koerdische/Yezidi-gemeenschap duidelijk werd gemaakt dat jullie gehuwd waren, zou het u verboden zijn seksuele betrekkingen te hebben. Uw echtgenoot zou in mei 2011 eveneens naar Syrië zijn gereisd. Pas in Syrië zou u uw echtgenoot voor het eerst in het echt hebben ontmoet sinds zijn ouders u het huwelijksvoorstel hadden gedaan. Ondanks uw belofte aan uw vader zou u in Syrië toch seksueel contact hebben gehad met uw echtgenoot. Uw echtgenoot zou in juni 2011 reeds opnieuw naar België zijn gereisd terwijl u, in afwachting van een antwoord van de ambassade, in Syrië zou gebleven zijn. In september 2011 zou u via de ambassade vernomen hebben dat uw aanvraag voor gezinshereniging geweigerd was omdat de papieren niet in orde waren. Uw echtgenoot zou u hierop hebben gezegd nog wat langer in Syrië te blijven terwijl hij via zijn advocaat in België zou proberen nog iets te regelen. Nadat de advocaat van uw echtgenoot hem echter had ingelicht dat het geen zin had nogmaals een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen daar u nog geen 21 jaar was, zou u in oktober 2011 naar uw ouderlijk huis in Neseriye zijn teruggekeerd. Na uw terugkeer uit Syrië zou u problemen hebben gekend met uw ouders, en dan voornamelijk met uw vader, daar deze vond dat het te lang duurde voor u uw echtgenoot kon vervoegen. Uw vader zou geregeld bij uw schoonouders zijn langsgeweest om hen te bekritisieren voor het feit dat ze niets ondernamen om u sneller naar België te laten komen. Dat de aanvraag tot gezinshereniging was afgewezen omdat u niet voldeed aan de voorwaarden zou voor uw vader geen verschil gemaakt hebben. Daar uw vader vreesde dat uw echtgenoot niet de intentie had u naar België te halen en het voor uw vader en de familie een schande was dat u, al die tijd na uw huwelijk, nog steeds niet samenwoonde met uw echtgenoot in België, zou hij rond september 2011 ermee beginnen dreigen zijn uw huwelijk te laten annuleren. Zowel uw echtgenoot als uw schoonfamilie zouden echter niet hebben willen weten van een illegale reis naar België daar het mogelijk was, mits enig geduld, u op legale manier naar België te laten reizen. U op uw beurt vreesde dat uw vader, éénmaal uw huwelijk zou geannuleerd worden, u opnieuw zou uithuwelijken en zo zou te weten te komen dat u reeds seksuele betrekkingen had gehad met uw man in Syrië. In dit geval zou u door uw vader gedood worden. U zou uw schoonbroer Salam op de hoogte hebben gebracht van jullie seksuele contacten en uw vrees. Op 15 september 2012 zou Salam u naar Zakho, Noord-Irak, hebben gebracht en vervolgens zou u naar Turkije zijn gereisd. Na een verblijf van 6 dagen in Turkije zou u met een vrachtwagen naar België zijn verder gereisd. U zou op 26 september 2012 in België zijn aangekomen en diende op 27 september 2012 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw originele huwelijksakte, dd. 25 januari 2011, uitgereikt te Sheikhan, uw Iraakse identiteitskaart, dd. 13/4/2011 uitgereikt te Alqush en uw Iraaks nationaliteitsbewijs, dd. 12/3/2007 uitgereikt te Dohuk, voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten omdat u problemen kende met uw vader die ermee dreigde uw huwelijk met (A.M.A.) - die in België verblijft en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft - te laten annuleren omdat het hem te lang duurde alvorens u bij hem in België kon komen wonen. U vreesde dat uw vader u aan een andere man zou uithuwelijken en vervolgens te weten zou komen dat u, tegen zijn wil in, seksuele betrekkingen had gehad met uw echtgenoot tijdens jullie kortstondig verblijf in Syrië.

Er dient echter allereerst te worden opgemerkt dat de problemen die u kende met uw vader, i.c. hij maakte zich kwaad, discussieerde met uw schoonfamilie omdat ze niets ondernamen om u naar België te laten vertrekken en hij dreigde ermee uw huwelijk te annuleren, problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en familiale aard zijn en als dusdanig geenszins onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren.

U heeft echter evenmin aannemelijk gemaakt dat de problemen die u kende in Irak met uw vader kunnen gelijkgesteld worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, met name dat er in uw hoofde een reëel risico zou bestaan op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw vader zich louter verbaal tegen uw situatie verzette en te kennen gaf deze situatie niet langer te aanvaarden. U heeft doorheen uw verklaringen op geen enkel moment in concreto aangetoond dat uw vaders negatieve ingesteldheid het verbale niveau zou overstijgen. U stelde weliswaar dat uw vader ermee dreigde uw huwelijk te annuleren en wees erop dat hij het wel degelijk meende de laatste keer dat u bij hem thuis was (zie gehoorverslag CGVS p. 18), doch concrete aanwijzingen hiervoor heeft u geenszins aangebracht. Waar u hierbij voorts nog de vrees uitte dat uw vader u zou uithuwelijken aan een andere man en zou te weten komen dat u geen maagd meer bent, moet worden opgemerkt dat dit een loutere assumptie betreft die op geen enkele manier wordt ondersteund door enig objectief gegeven. Op geen enkel moment heeft uw vader immers ooit een aankondiging in die zin gemaakt. Dient er voorts nog te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen sowieso ook geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u zich niet elders in Irak zou kunnen vestigen om aan de discussies met en dreigementen van uw vader te ontkomen. U heeft immers nog een zus die in Sheikhan woont en u logeerde ook vaak bij uw schoonouders (zie gehoorverslag CGVS p. 10 en 15). U stelde weliswaar dat u niet bij uw zus kunt gaan wonen omdat zij u niet durfde helpen en uw vader moest gehoorzamen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u hiertoe concrete pogingen heeft ondernomen.

Wat uw schoonouders betreft stelde u dan weer dat u zonder uw man niet bij uw schoonfamilie mag wonen zolang er geen huwelijksfeest geweest is (zie gehoorverslag CGVS p. 18). U er hierbij op gewezen dat u voordien wel verklaarde dat u toch vaak bij uw schoonfamilie logeerde, gaf u het ontwijkende antwoord dat uw vader ermee gedreigd had uw huwelijk te annuleren (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Waarom u, als officieel gehuwde vrouw, niet bij uw schoonfamilie zou mogen/kunnen verblijven, terwijl uw echtgenoot in het buitenland vertoeft, is geenszins duidelijk. U verklaarde bovendien zelf dat uw schoonouders, die eveneens weet moeten hebben gehad van het feit dat de aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd omdat u de vereiste leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt, sowieso de voorkeur gaven aan een legaal vertrek voor u uit Irak (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Hiermee rekening houdend én gezien uw schoonfamilie en echtgenoot zich niet wilden neerleggen bij de wil van uw vader om het huwelijk te laten annuleren, mag het eens te meer verbazen dat uw schoonouders u - hun officiële schoondochter - niet in huis zouden (hebben) willen nemen tot u de mogelijkheid had om legaal naar België te komen éénmaal u de leeftijd van 21 jaar hebt bereikt.

Waar u tot slot nog aanhaalde dat u thans niet naar Irak kan terugkeren omdat uw vader ermee dreigde u te doden (zie gehoorverslag CGVS p. 18), moet vooreerst worden opgemerkt dat u hierover aanvankelijk stelde dat uw vader kwaad is en ermee dreigde u te doden omdat u Irak zonder zijn toestemming had verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 18). U erop gewezen dat het toch de wens was van uw vader dat u naar België zou komen bij uw echtgenoot en u hierbij voorts gevraagd wat uw vader nu eigenlijk wil, repliceerde u dat uw vader u zal doden als u zonder uw echtgenoot terugkeert naar Irak (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Deze doodsbedreiging indachtig is het dan wel hoogst merkwaardig dat u eerder tijdens het gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat u thans nog geregeld contact heeft met uw vader en hierbij verduidelijkte dat u over het algemeen een goed contact heeft met uw familie (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en 10). Indien u daadwerkelijk door uw vader met de dood zou zijn bedreigd, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u uw contacten met uw familie als "goed" zou omschrijven. Bovendien heeft u hieromtrent ook geen enkele melding gemaakt tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) terwijl u nochtans beweerde dat u op de DVZ al uw problemen in grote lijnen heeft kunnen vertellen (zie gehoorverslag CGVS p. 1). Dat u de doodsbedreiging die uw vader ten aanzien van u uitte - toch geen onbelangrijk detail - op de DVZ niet vermeldde, doet dan ook vragen rijzen bij de waarachtigheid van dit gegeven.

Overigens dringt de vraag zich ook op waarom uw vader dan in eerste instantie akkoord ging dat u met (A.M.A.) zou huwen, op dat ogenblik reeds wetende dat uw toekomstige in België verbleef en er de Belgische nationaliteit had verworven, wat toch ernstig laat vermoeden dat hij niet geneigd zou zijn terug te keren naar Irak en daar zijn leven opnieuw op te nemen. Deze opeenvolgende reacties van uw vader - of toch de manier waarop u dit voorstelt - houden totaal geen steek.

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat in uw hoofde geenszins kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin heeft u aangetoond dat u Irak omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet heeft verlaten of alsnog zulk een vrees dient te hebben ingeval van een eventuele terugkeer naar Irak.

Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u als echtgenote van (A.M.A.) bij uw echtgenoot wilt zijn, doch voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw huwelijk dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dat uw aanvraag hiertoe in 2011 werd afgewezen is louter toe te schrijven aan het feit dat u op dat moment niet voldeed aan de bij wet gestelde voorwaarden, i.c. de leeftijdsvereiste en het voorleggen van bepaalde documenten (zie informatie in administratief dossier). U heeft geenszins in concreto aangetoond dat een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op het moment dat u de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt en de vereiste documenten voorlegt, weerom zou worden afgewezen.

Tot slot dient nog te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Ninewa blijft relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie

Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben enkel betrekking op uw persoonsgegevens en deze staan niet ter discussie. Uw huwelijksakte bevestigt dan weer louter uw huwelijk met (A.M.A.) doch dit wordt sowieso ook niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991; de schending van de materiële motiveringsplicht; de schending van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur; de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar haar gehoorverslag inzake het gevaar dat zij stelt te lopen.

Zij verwijst naar de oerconservatieve familiale tradities van de Yezidi en dat het een (familie)schande is om als vrouw getrouwd te zijn, maar niet bij de echtgenoot te verblijven.

Verzoekster ontkent dat zij een intern vluchtalternatief heeft en bij de schoonfamilie kan verblijven. Het feit dat zij thans in België verblijft, impliceert dat zij bij haar echtgenoot verblijft zodat er voor haar vader geen probleem meer is.

Verzoekster voegt stukken bij ter ondersteuning van haar identiteit en huwelijk.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeksters vermeende problemen betreffen problemen met haar vader ingevolge haar huwelijk en het feit dat zij, na het sluiten van het huwelijk, zich niet onmiddellijk met haar echtgenoot kon verenigen

teneinde samen te leven. Deze feiten werden terecht aanzien als problemen van interpersoonlijke en familiale aard die geen nexus vertonen met het Vluchtelingenverdrag.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij ingevolge het vermeende probleem met haar vader een risico loopt zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Te dezen geldt wederom dat verzoekster een geschil heeft met haar vader inzake het feit dat zij niet bij haar echtgenoot verblijft. Gelet op de plaatsen waar respectievelijk verzoekster en haar (toekomstige) echtgenoot zich bevonden op het ogenblik van het aangaan van het huwelijk was het in hoofde van de echtgenoten en hun families te voorzien dat een daadwerkelijke gezinshereniging enige tijd in beslag zou nemen. Verzoekster toont evenmin aan hoe haar vader, die bezwaarlijk aanzien kan worden als betrokken partij bij de huwelijksverbintenis, in de mogelijkheid zou verkeren om haar huwelijk te laten annuleren. De bestreden beslissing oordeelde tevens terecht dat zij, als getrouwde vrouw, bij haar schoonfamilie kon verblijven aangezien dit een uiting zou kunnen zijn van de huwelijksband; verzoekster maakt niet concreet, behoudens de loutere bewering dat dit niet mogelijk was, waarom dit geen optie was. Ten overvloede wordt vastgesteld dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt dat zij, die thans in België verblijft, stappen heeft ondernomen om de gezinshereniging te officialiseren.

Verzoekster voert geen verweer dat de situatie in haar regio van herkomst actueel niet beantwoordt aan het bepaalde van artikel 48/4, § 2, c). De motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het hoger vastgestelde en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS